

Sygn. akt II UK 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku G. Serwis Sp. z o.o. w S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej P. B.
o wydanie zaświadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 września 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 5 lipca 2012 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r. oddalił apelację wnioskodawcy G. Serwis Sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 11 stycznia 2012 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 sierpnia 2011 r., odmawiającej wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego dla zainteresowanej P. B.

Sąd Rejonowy ustalił w tej sprawie, że w dniu 2 czerwca 2011 r. wnioskodawca zawarł z zainteresowaną P. B., lat 19, uczennicą Liceum Ogólnokształcącego w O., umowę zlecenia na okres od 2 czerwca do 15 lipca 2011 r., która zobowiązała ją do pozyskiwania personelu dla zleceniodawcy. Umowę tę strony zawiesiły „2 czerwca 2011 r.”, a 8 czerwca zawarły kolejną umowę zlecenia, na mocy której zainteresowana przyjęła do wykonania świadczenie czynności opieki w okresie od 16 czerwca do 15 lipca 2011 r. nad wskazaną przez zleceniodawcę (Spółkę G.) osobą zamieszkałą na terenie Niemiec. Zainteresowana nie była zgłoszona w Polsce do ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą na terenie na obszarze Niemiec i Polski. W informacji z dnia 15 lipca 2011 r. dla wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym wnioskodawca wskazał, iż jego obroty na terenie Polski stanowią 23,11% całości obrotów (pozostałe uzyskuje na terenie Niemiec), w Polsce zatrudnia 19 pracowników i realizuje 20 umów, za granicą 26 pracowników delegowanych przy 38 realizowanych umowach.

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2011 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego dla zainteresowanej w czasie wykonywania przez nią umowy zlecenia na terenie Niemiec na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L 166.1 z dnia 30 kwietnia 2004 r., zwanego dalej rozporządzeniem Nr 883/2004), wskazując, że w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., zwanej dalej ustawą systemową) zainteresowana nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, dlatego nie ma możliwości uznania jej za pracownika delegowanego.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy, ponieważ bezsporne jest, że zainteresowana była pracownikiem najemnym na terenie Niemiec, a okres jej delegowania nie przekroczył 24 miesięcy

oraz nie została delegowana w miejsce innego pracownika, ale nie wykonywała ona pracy na terytorium Polski przed okresem delegowania, czego wymaga art. 12 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004. Zgodnie z decyzją Komisji Administracyjnej do Spraw Zabezpieczenia Społecznego Nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącą wykładni art. 12 tego rozporządzenia, wskazany przepis stosuje się do pracownika podlegającego ustawodawstwu Państwa Członkowskiego (wysyłającego) z tytułu wykonywania pracy na rzecz pracodawcy, który zostaje wysłany przez tego pracodawcę do innego Państwa Członkowskiego (zatrudnienia) w celu wykonywania pracy, przy czym wciąż istnieje bezpośredni związek między pracownikiem a pracodawcą, który go oddelegował, jeżeli delegowany pracownik podlegał przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu Państwa wysyłającego. Okresy krótsze będą wymagać indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach. W ocenie Sądu pierwszej instancji, zainteresowana nie wykonywała przed delegowaniem na terytorium Polski na podstawie umowy zlecenia z dnia 2 czerwca 2011 r., a ponadto nie podlegała na mocy art. 6 ust. 4 ustawy systemowej polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych, przeto nie można ona ani zleceniodawca domagać się wydania zaświadczenia, że nadal systemowi temu podlega.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy, wskazując, że według rozporządzenia Nr 883/2004 ubezpieczonym jest każda osoba spełniająca warunki wymagane na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego właściwego zgodnie z tytułem II, do posiadania prawa do świadczeń, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia (art. 1 lit. c), a samo rozporządzenie stosuje się do obywateli Państwa Członkowskiego, bezpaństwowców i uchodźców mieszkających w Państwie Członkowskim, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku Państw Członkowskich oraz do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu (art. 2 ust. 1). Podobnie w art. 12 ust. 1 rozporządzenia użyto słowa „nadal” w stosunku do podlegania ubezpieczeniu w Państwie Członkowskim (wysyłającym). W konsekwencji prawidłowo jest pogląd Sądu Okręgowego, że wyjątek od zasady z art. 11 ust. 2a rozporządzenia (pracownik podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na terenie którego wykonuje pracę), opisany w jego art. 12 ust. 1 dotyczy pracowników nadal podlegających systemowi zabezpieczenia społecznego w Państwie Członkowskim

(wysyłającym), jeśli wykonywanie pracy na terenie innego Państwa Członkowskiego ma charakter wypadkowy, incydentalny. Skoro na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 6 ust. 4 ustawy systemowej zainteresowana nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, to nie można wydać zaświadczenia, że nadal takiemu systemowi podlega. W spornym zakresie, wnioskodawca „wyraźnie myli sytuację w jakiej znajduje się zainteresowana - niepodlegania ubezpieczeniom, od sytuacji (którą sugeruje) braku obowiązku uiszczania składek na to ubezpieczenie. Gdyby uznać żądania wnioskodawcy za zasadne doprowadziłoby to do sytuacji, że gdyby zainteresowana wykonywała identyczne czynności w ramach umowy zlecenia na terenie Polski nie byłaby objęta ubezpieczeniami, podczas gdy wykonywałaby je na terenie innego Państwa Członkowskiego podlegała by ubezpieczeniom społecznym”. Wprawdzie Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że do zawieszenia umowy z dnia 2 czerwca 2011 r. doszło tego samego dnia, gdyż z umowy zawieszającej wykonywanie umowy zlecenia wynika, że zawieszenie jej wykonywania nastąpi w okresie od 16 czerwca do 15 lipca 2011 r., jednak w niczym to nie zmienia sytuacji, że do zainteresowanej nie ma zastosowania rozporządzenie Nr 883/2004.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności: 1/ art. 11 ust. 2a oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej przez ich nieprawidłową wykładnię i uznanie, że warunkiem zastosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia jest kontynuacja przez pracownika najemnego obowiązku ubezpieczeniowego lub opłacania składek ubezpieczeniowych na terenie pierwszego Państwa Członkowskiego, nie zaś uprzednie podleganie ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego, 2/ art. 11 ust. 2a rozporządzenia Nr 883/2004 przez jego nieprawidłowe zastosowanie oraz art. 12 ust. 1 przez jego pominięcie w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej, polegające na błędnym uznaniu, że brak jest podstaw do wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego dla pani P. B., spełniła wszystkie warunki do wydania wyżej wymienionego zaświadczenia, szczegółowo określone w art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, 3/ art. 1 lit. a oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej przez ich nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu, że

za osobą delegowaną w rozumieniu tego rozporządzenia „uznać można jedynie osobę uprzednio podlegającą ubezpieczeniu społecznemu na terenie pierwszego Państwa Członkowskiego, nie zaś uprzednio podlegającą ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego”, 4/ art. 1 lit. c rozporządzenia Nr 883/2004 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej przez „niewłaściwe zastosowanie w odniesieniu do przepisów tytułu II Rozporządzenia, w szczególności przepisu art.12 Rozporządzenia, pomimo, iż z jednoznacznej treści przepisu wynika, iż zawarta w nim definicja ‘ubezpieczonego’, została wprowadzona dla potrzeb tytułu III, rozdział 1 i 3, a więc dla potrzeb przyznawania określonych świadczeń (tj. świadczeń z tytułu choroby, macierzyństwa i równoważnego świadczenia dla ojca, a także świadczeń z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej). Art. 12 znajduje się natomiast w tytule II rozporządzenia, a więc dla potrzeb tego przepisu nie stosuje się pojęcia ‘ubezpieczony’, zawartego w art. 1 lit.c”, 4/ art. 14 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 przez jego nieprawidłową wykładnię „polegającą na uznaniu, wbrew jego treści, iż przepis ten przewiduje wymóg jednomiesięcznego podlegania ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego jako przesłankę uznania, iż osoba zatrudniona w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego podlega regulacji Art. 12 ust. 1” tego rozporządzenia i przez to „nieuzasadnione pominięcie przepisu art. 14 ust. 1”.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywiste uzasadnienie „z uwagi na rażące naruszenie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego”, a także na potrzebę wykładni następujących przepisów: 1/ art. 11 ust. 2a oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej przez ustalenie, „czy warunkiem zastosowania art. 12 ust. 1 jest kontynuacja przez pracownika najemnego obowiązku ubezpieczeniowego lub opłacania składek ubezpieczeniowych na terenie pierwszego Państwa Członkowskiego czy też jedynie uprzednie podleganie ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego”, 2/ art. 1 lit. a oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej przez ustalenie, „czy za osobę delegowaną w rozumieniu rozporządzenia uznać można jedynie osobę uprzednio podlegającą ubezpieczeniu społecznemu na terenie pierwszego Państwa

Członkowskiego czy też także osobę uprzednio podlegającą ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego”, 3/ art. 14 ust. 1 rozporządzenia Nr 883/2004 przez ustalenie, „czy obejmuje on wymóg jednomiesięcznego podlegania ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego jako przesłankę uznania, iż osoba zatrudniona w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego podlega regulacji art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia”.

Skarżący wskazał, że zainteresowana począwszy od dnia 2 czerwca 2011 r. wykonywała zleczone przez niego czynności na terytorium Polski. W dacie zawarcia umowy była uczennicą, która nie ukończyła 26 roku życia, co oznaczało, że skarżący na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy systemowej nie potrącał z tytułu zawartej umowy zlecenia składek na ubezpieczenia społeczne. Okoliczność ta potwierdza podleganie zainteresowanej ustawodawstwu polskiemu, według którego „nie istniał obowiązek potrącania w jej przypadku składek na ubezpieczenie społeczne”, co „oznacza, iż po jej oddelegowaniu do Niemiec podlegała ona ‘nadal’ jak wyraża to przepis art.12 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 883/2004, ustawodawstwu polskiemu w tym zakresie”. Tymczasem Sądy obu instancji „błędnie uznały, iż w rozpatrywanym przypadku istotnym jest czy pani P.B. była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i czy były opłacane za nią składki na ubezpieczenie społeczne w oparciu o regulacje ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie zaś jak wymagają tego przepisy powołanych wyżej Rozporządzeń, fakt uprzedniego podlegania ustawodawstwu polskiemu.” Spór w sprawie sprowadzał się więc do tego, „czy w stosunku do opiekunki wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia, oddelegowanej do wykonywania pracy w Niemczech, za którą nie są opłacane składki na ubezpieczenia społeczne w oparciu o art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w okresie oddelegowania zastosowanie znajdzie: ustawodawstwo niemieckie - w oparciu o art. 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 883/2004 - ponieważ jak twierdzi ZUS brak odprowadzania składek za P. B. oznacza brak podlegania ustawodawstwu polskiemu, czy też ustawodawstwo polskie - w oparciu o art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 - ponieważ jak podnosi Spółka to właśnie ustawodawstwo ma zastosowanie z uwagi na fakt wykonywania przez panią P. B. pracy najemnej w Polsce w okresie bezpośrednio poprzedzającym okres oddelegowania”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie w całości i zmianę zaskarżonego orzeczenia przez „uwzględnienie odwołania oraz nakazanie Organowi Rentowemu wydania Wnioskodawcy zaświadczenia dotyczącego oddelegowania pani P. B. do pracy na terytorium Niemiec w okresie 16 czerwca 2011 r. - 15 lipca 2011 r.”, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej, jak również kosztów postępowania w pierwszej i drugiej instancji wraz z kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw. Została ona oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia norm prawa materialnego, co oznaczało związanie Sądu Najwyższego miarodajnymi ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku. Z tych ustaleń wynikało, że 2 czerwca 2011 r. zainteresowana w sprawie P. B., będąc uczennicą liceum ogólnokształcącego, zawarła ze skarżącą Spółką umowę zlecenia „na pozyskiwanie dla Spółki personelu” na okres od 2 czerwca do 15 lipca 2011 r., którą strony „zawiesiły” już w dniu jej zawarcia na okres ustalony przez Sąd drugiej instancji. Następnie w dniu 8 czerwca 2011 r. strony zawarły kolejną umowę zlecenia na sprawowanie opieki nad wskazaną przez Spółkę osobą zamieszkałą na terenie Niemiec. Zainteresowana nie została zgłoszona w Polsce do ubezpieczenia społecznego, a organ ubezpieczeń społecznych decyzją z dnia 10 sierpnia 2011 r. odmówił wydania skarżącej Spółce zaświadczenia wskazującego podleganie polskiemu ustawodawstwu jako właściwemu dla zainteresowanej w okresie wykonywania przez nią zlecenia na terenie Niemiec, argumentując, że z mocy art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 6 ust. 4 ustawy systemowej zainteresowana nie podlegała w Polsce obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, przeto nie ma możliwości uznania jej za pracownika delegowanego. Takie stanowisko potwierdziły Sądy obu instancji.

Na gruncie takiego stanu sprawy Sąd Najwyższy uznał za bezzasadne kasacyjne zarzuty naruszenia art. 11 ust. 2a oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 r., ponieważ warunkiem dalszego podlegania polskim ubezpieczeniom społecznym w okresie świadczenia pracy najemnej w innym państwie Unii Europejskiej jest uprzednie podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym osoby zainteresowanej w Polsce, pod warunkiem że przewidywany czas wykonywania pracy najemnej w delegacji nie przekracza 24 miesięcy (art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia). Przepis ten nie ma zastosowania do ubezpieczenia dobrowolnego ani ubezpieczenia fakultatywnego kontynuowanego, także dlatego, że w Polsce nie funkcjonuje tylko (wyłącznie) dobrowolny system ubezpieczeń społecznych (art. 14 ust. 1 rozporządzenia). Przede wszystkim w Polsce zainteresowana, będąc uczennicą liceum ogólnokształcącego zatrudnioną na podstawie umowy zlecenia nie podlegała z mocy prawa (art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 6 ust. 4 ustawy systemowej) obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, a także nie mogła korzystać z prawa do dobrowolnego objęcia jej takimi ubezpieczeniami, gdyż nie legitymowała się określonym w art. 7 ustawy systemowej statusem prawnym umożliwiającym objęcie jej dobrowolnym tytułem ubezpieczeń społecznych. W wymienionym zakresie normatywnym zainteresowana nie uzyskała w Polsce zatem statusu ubezpieczonej, gdyż nie spełniała warunków do objęcia jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, którym nie podlegała z mocy art. 6 ust. 4 ustawy systemowej. Nie zmieniło tej sytuacji prawnej delegowanie zainteresowanej zleceniobiorczyni do pracy na terytorium Niemiec, skoro wcześniej z mocy prawa nie podlegała ona obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce i dlatego nie mogła korzystać ze statusu nadal ubezpieczonej w kraju wysyłającym (Polsce) w okresie świadczenia zlecenia na terenie Niemiec.

W opisanym zakresie skarżąca Spółka bezpodstawnie utrzymywała, jakoby zainteresowana uczennica liceum ogólnokształcącego z tytułu zawartej umowy zlecenia spełniała warunki do podlegania polskim obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, ale w związku ze statusem uczennicy liceum ogólnokształcącego, która mogła w Polsce potencjalnie świadczyć pracę na podstawie umowy zlecenia, „podlegała regulacjom prawa polskiego”, które jakoby zwalniały ją wyłącznie z

obowiązku opłacania składek. Tymczasem zainteresowana nie podlegała obowiązkowo polskim ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z mocy prawa (art. 6 ust. 4 ustawy systemowej) i dlatego nie miała obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Oznaczało to, że zainteresowana nie korzystała ze zwolnienia z opłacania składek z tytułu prawnego, któremu z mocy prawa nie podlegała, przeto nie mogła nadal kontynuować polskiego tytułu ubezpieczeń społecznych w okresie jej delegowania przez skarżącą Spółkę do pracy najemnej na terenie Niemiec.

Powyższe oznaczało, że skoro zainteresowana jako uczennica liceum ogólnokształcącego w okresie wykonywania pracy najemnej w Polsce na podstawie umowy zlecenia nie podlegała w ogóle i w żadnym okresie polskim obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 6 ust. 4 ustawy systemowej), to w okresie jej delegowania do pracy najemnej na podstawie umowy zlecenia w Niemczech nie mogła w dalszym ciągu podlegać polskiemu ustawodawstwu, tj. kontynuować polskiego tytułu ubezpieczeń społecznych, skoro wcześniej w Polsce nie miała statusu ani tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. W konsekwencji zainteresowana jako osoba wykonująca w innym państwie członkowskim pracę najemną podlegała ustawodawstwu tego państwa, zgodnie z ustanowioną w art. 11 ust. 2a rozporządzenia Nr 883/2004 r. zasadą *lex loci laboris*. Wymieniona zasada doznaje wyjątku (podlega zasadzie szczególnej z art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia) w odniesieniu do osób delegowanych do pracy najemnej w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że okres delegacji nie przekracza 24 miesięcy, ale tylko wtedy, gdy wcześniej osoba delegowana podlegała ustawodawstwu ubezpieczeń społecznych kraju wysyłającego, któremu nadal (podkreślenie SN), podlegałyby w okresie takiej delegacji. Inaczej rzecz ujmując, bez uprzedniego podlegania zainteresowanej ustawodawstwu państwa wysyłającego, nie może ona w dalszym ciągu (nadal) podlegać dotychczasowemu ustawodawstwu ubezpieczeń społecznych (państwa wysyłającego) w okresie delegowania do pracy najemnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Skoro zainteresowana jako uczennica w liceum ogólnokształcącym zatrudniona na podstawie umowy zlecenia w ogóle i w żadnym okresie nie

podlegała polskiemu ustawodawstwu ubezpieczeń społecznych z mocy samego prawa (art. 6 ust. 4 ustawy systemowej) i z tego normatywnego punktu odniesienia nie może być postrzegana jako osoba, która spełniała warunki do objęcia jej polskim ustawodawstwem, to bez znaczenia dla kasacyjnego osądu sprawy było odnoszenie się do pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej, w tym do bezpodstawnego twierdzenia, jakoby Sąd drugiej instancji wyłączył dopuszczalność uznania zleceniobiorców za świadczących pracę najemną lub do zarzutu dotyczącego wymagania potencjalnego jednomiesięcznego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym w Polsce, w której poprzednio i w żadnym okresie zainteresowana nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym ze względu na status uczennicy liceum ogólnokształcącego zatrudnionej na podstawie umowy zlecenia „na pozyskiwanie personelu” dla skarżącej Spółki (art. 6 ust. 4 ustawy systemowej).

Powyższe rozważania prowadziły do wyrażenia ogólniejszego poglądu prawnego, że uczniowie gimnazjów, szkół ponadpodstawowych lub studenci do ukończenia 26 lat życia wykonujący pracę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, nie podlegają obowiązkowo polskim ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), przeto także w okresie ich delegowania do pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej nie są objęci polskim ustawodawstwem ubezpieczeń społecznych (art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, (Dz. U.UE.L.2004.166.1). W konsekwencji Sąd Najwyższy oddalił niemającą usprawiedliwionych podstaw skargę kasacyjną w zgodzie z art. 398¹⁴ k.p.c.